

# **Kovács Zsuzsa Gyöngyvér: Megjegyzések a büntetőjogi intézkedések történetéhez**

## **1. Bevezető gondolatok**

Az intézkedések a büntetőjogi szankciórendszer rövidebb múltra visszatekintő intézményei közé tartoznak, hiszen az első szabályozási kísérletek a XIX. század végére tehetőek. E szankciónem gyökerei természetesen korábbi évszázadokra nyúlnak vissza; bizonyos elkövetői csoportokkal - így munkakerülőkkel, visszaesőkkel, elmebetegekkel - szemben a középkorban és az ókorban is szükség volt megelőző, biztonsági intézkedésekre. Tanulmányomban e jogintézmény fejlődési vonalait kísérem meg bemutatni, elsősorban a magyar szabályozás jellegzetességein keresztül.

Írásomban három témával foglalkozom: az intézkedések történeti gyökereivel, a XIX. század végi büntetési elméletekkel, valamint ezen új elméletek nyomán megalkotásra kerülő magyar jogalkotási eredményekkel. Tanulmányom utolsó állomása a Csemegi – kódex III. novellája, amely a beszámíthatatlan elkövetőkkel szembeni büntetőjogi fellépés alapjait vetette meg. Dolgozatom ezen részében a polgári társadalom jogalkotási eredményeit veszem górcső alá.

## **2. Az intézkedések gyökereiről**

E szankciónem egyik előzményének a biztonsági, preventív jellegű intézkedések tekinthetők, amelyeket az ókortól kezdve sűrűn alkalmaztak. Így intézkedésnek egyik legősibb előképének a száműzetés tekinthető, amely az elkövető - esetenként a politikai ellenfél - ártalmatlanná tételét teljes mértékben megvalósította<sup>i</sup>. A sort az ókori görög demokrácia jellegzetes intézménye, a cserépszavazás<sup>ii</sup> nyitotta meg. E szankció igen hosszú életűnek bizonyult, sőt, az újkori gyarmatosítással újból erőre kapott, így deportáció formájában egészen a XX. századig alkalmazták. Annak ellenére tekintem az intézkedések előképének a száműzetést, hogy itt hiányzott a nevelés gondolata, a középpontban az ártalmatlanná tétel állt.

Véleményem szerint a középkorban más formában is megvalósulhatott az - elsősorban politikai - ellenfél félreállítása. Nyugat-Európában a középkor korai századaiban, de Oroszországban még az újkorban is igen népszerű volt a politikai rivális kolostorba záratása. Ez a megoldás nemcsak az ártalmatlanná tételt biztosította, esetenként valódi (át)nevelő hatást is elérhetett. Így végezte pályafutását az utolsó Meroving király, III. Childerik<sup>iii</sup>, és a Nagy Károlyal szembeszálló bajor Tassilo herceg egész családjával együtt<sup>iv</sup>. 800 évvel később hasonlóan számolt le Borisz Godunov riválisával, Fjodor Nyikitics Romanovval<sup>v</sup>.

A mai vagyonelkobzás előképének tekinthető a korábbi századok jószágvesztésnek nevezett szankciója. Ezt a jogkövetkezményt a legsúlyosabb bűncselekmények – pl. a hűtlenség - elkövetése esetén, többnyire fejvesztéssel együtt szabhatták ki<sup>vi</sup>.

Az első, valóban az elkövető veszélyességén alapuló biztonsági szankció V. Károly 1532. évi Conditutio Criminalis Carolina nevű jogszabályából származik. A CCC így fogalmaz: azokat, akiktől „bizonyított ténykörülmenyekből kifolyólag gonosztetteket vagy bűncselekményeket lehet várni” és megfelelő biztosítékot nem tudnak nyújtani, bizonyos időre biztonsági őrizetbe kell venni<sup>vii</sup>. Nevelő és biztonsági funkciója miatt a legnagyobb jelentőségű előzménynek a dologház tekinthető. Ezen intézmény létrejötte összefügg az újkor hajnalán a bekerítések következtében nagyszámú csavargó megjelenésével.

Az első, a rászorulók támogatására létrehozott intézet a Bridewell Place volt, amely azonban nemcsak javítást- - nevelést végző dologházként funkcionált, hanem egyszerre jelentett ezen kívül kórházat és börtönt. Lakói közé nemcsak csavargókat, hanem betegeket, rokkantakat, segítségre szoruló fiatalokat és munkakerülőket is felvett. Itt még nincs szó az intézetbe kerültek megbüntetéséről, annál inkább a munkás életre nevelésről. Ha kerültek is be bűnöző elemek az intézetbe, az nem bírói döntés alapján történt, mert a beutalás ekkor is rendészeti jogkörben maradt. A változás a XVII. században következett be, amikor a javítóházba utalás békebírói hatáskörbe került. A békebíró alá rendelt börtönök csekély száma miatt hamarosan elmosódott a határ a dologház és a börtön között. A kontinensen Amszterdamban jött létre az első javítóház, és német közvetítéssel terjedt el más országokban. A kálvini munkaerkölcs nevében itt a lelki gondozás együtt járt a fegyelmezett munkára neveléssel<sup>viii</sup>. A XVIII. században elvétve bár, de létrehoztak néhány javítóintézetet. Ezek közül ki kell emelni az 1703-ban, fiatalkorúak számára alapított római San Michele javítóintézetet, ahol a beutaltakat éjszaka elkülönítették egymástól, de nappal együtt dolgoztak és tanultak<sup>ix</sup>.

Kétségtől a legismertebb ilyen intézmény a bridewell-i javítóintézet, de hazánkban is alapítottak dologházat: Mária Terézia uralkodása alatt Szempcen létesült intézet e célból, igaz,

Tallósra, majd Szegedre költöztetése után 1823-ban megszűnt<sup>x</sup>. A XIX. század folyamán lehetővé vált a dologházak másodvirágzásának, bár ekkor már rabdolgoztató házként funkcionáltak a városi, vármegyei börtönök mellett. Az 1843. évi javaslat is tartalmazott rendelkezéseket e kérdéssel kapcsolatban. Csavargóknak, munkakerülőknak dolgozó gyarmatok, puszták felállítását tervezte. Meg kell jegyezni, hogy a javaslat a fiatalok számára is új szabályokat állított fel: 16 éven aluli bűnösöknek javító iskola létrehozását ajánlotta, amelyeket a kerületi börtönhöz vagy a törvényhatósági fogházakhoz csatoltak volna<sup>xi</sup>. A dologházi törvény<sup>xii</sup> is rendelkezik e szankciónemről, határozatlan idejű szabadságvesztés büntetés formájában.

A büntetőjogi intézkedések előzményeinek másik fő vonalát a rendőri, közigazgatási rendszabályok alkotják. Itt elsősorban a közveszélyes elmebetegekkel és az alkoholistákkal szembeni fellépés eszközeire kell gondolni. Az elmebeteg elkövetők gyógyintézetben való elhelyezésére csak az újkortól, a XVIII. századtól nyílt lehetőség – a megelőző századokban a rendes elmeállapotúakkal együtt börtönbüntetésre számíthattak. Meg kell azonban jegyezni, hogy ezek az intézetek inkább a felügyelet, mint a terápia feladatát látták el a XIX. századig<sup>xiii</sup>. A gyógyintézetbe való beutalás kérdésében való döntés azonban nem került a bíró kezébe, az közigazgatási szférában maradt<sup>xiv</sup>. Hazánkban erre lehet példa az 1976. évi XIV. tc. a közegészségügy rendezéséről. A törvény X. fejezete tartalmaz rendelkezéseket a „tébolydai üggyőr”. *„Mindazon gyógyítható és gyógyíthatatlan elmebetegek, kik a közbiztonságra veszélyesek, gyógyítás, illetőleg eltartás végett elmeigógyintézetbe helyezendők”*<sup>xv</sup> – írja a törvény. Témám szempontjából releváns rendelkezések itt be is fejeződnek, a további cikkek az intézeti elhelyezés folyamatáról szólnak. Fontos azonban kiemelni, hogy ezek a rendelkezések európai színvonalat tükröznek. A betegeket először csak egy kísérleti időtartamra veszik fel, végleges elhelyezés pedig elmeállapotának gondos megfigyelése után várható. A felgyógyult betegeket azonnal el kell bocsátani<sup>xvi</sup>. Ez a példa is jelzi az elmebeteg elkövetőkre vonatkozó büntetőjogi szabályozás kezdetleges voltát.

### **3. Az új kriminológiai elméletek tanai – a pozitivisták iskolája és a közvetítő iskola álláspontja a büntetőjogi szankciórendszerrel**

A klasszikus iskola eszmérendszerének hátrányai az 1800-as évek derekán mutatkoztak meg. A merev büntetőjogi felfogás nem kedvezett az egyéniesítésnek, pedig be kellett

látni, hogy bizonyos elkövetői csoportokkal – pl. visszaesők, elmebetegek, munkakerülők – szemben hatástalan a fennálló büntetőjogi szabályozás. Ezekre a problémákra az olasz pozitívista iskola adott sajátos választ. Képviselő<sup>xvii</sup> szerint a bűnözés a társadalmi-szociológiai környezet által determinált, tehát a tettes nem szabad akaratát követve válik bűncselekmények elkövetőjévé. Felelősségét így közveszélyes állapota alapozza meg, a társadalom pedig csak biztonsági intézkedésekkel védekezhet ellene. Egyes szélsőséges képviselők szerint ezen intézkedésekre akkor is szükség lehet, ha egy személynek csak az életmódja vagy elmeállapota alapozza meg majdani bűncselekmények elkövetését<sup>xviii</sup>. A pozitívista iskolának két irányzata alakult ki: az antropológiai és a szociológiai iskola. Az antropológiai iskola megteremtője *Cesare Lombroso* volt, aki vizsgálódásai közepette szoros kapcsolatot fedezett fel az emberi külső és az egyes bűncselekmények között. Ennek hatására alkotta meg - A bűnöző ember című munkájában - a született büntettes kategóriáját, aki szerinte a fejlődésében visszamaradt pusztán ösztöneinek engedelmeskedő lény. Elméletét már a kortársak is élesen bírálták, így álláspontját megváltoztatva már három bűnözői csoportot látott. Fenntartotta a született bűnöző kategóriáját, aki ellen ártalmatlanná tétellel védekezhet a társadalom, tehát halál- vagy életfogytig tartó fegyházbüntetéssel. Megkülönböztette még az elmebeteg bűnözőket és a bűnözésre hajlamosakat, velük szemben megelőző intézkedések sorát javasolja. A kriminál szociológiai irányzat megteremtése Gabriel Tarde nevéhez fűződik, aki követőivel együtt a környezet determináló hatását emelte ki<sup>xix</sup>.

A fentiek alapján látható, hogy a pozitívista iskola szerint büntetőjogi szankciórendszer is átalakításra szorult: határozatlan tartamú átnevelésre és elszigetelésre, deportációra (egy-egy képviselő szerint halálbüntetés gyakori alkalmazására) van szükség<sup>xx</sup>. Meg kell akadályozni, hogy a született büntettes biológiai tulajdonságai átszálljanak az utódokra<sup>xxi</sup>. Az „új irányok”, ahogy Fayer László fogalmazott, nem arattak osztatlan sikert a büntetőjog tudományt művelők körében. A pozitívista elméletek, tiszta formájukban nem jutottak érvényre egy államban sem. A századfordulón a klasszikus iskola és a pozitívista elméletek közötti kompromisszum jeleként jött létre a közvetítő iskola. Vizsgálódásuk középpontjában a „tettes tette” át. Véleményük szerint az egyéni kívüli és az egyén természetében rejlő okok együttesen vezetnek bűncselekmény elkövetéséhez. Az elmélet képviselői fontosnak tartották a büntetőjogi garanciák fenntartását, de teret engedtek a hagyományos büntetőjogi büntetések mellett a veszélyes állapotban alapuló biztonsági intézkedéseknek is<sup>xxii</sup>.

Itt elsősorban *Franz von Liszt* elméletét kell kiemelni. Az ő nevéhez fűződik a célbüntetés fogalma. Ennek lényege, hogy a különböző elkövetői típusoknál más-más a büntetés értelme. Az alkalmi büntettest elegendő elrettenteni, a még javítható bűnözőt kötelessége az államnak megjavítani, a javíthatatlant pedig ártalmatlanná tenni. A célbüntetés meghatározásánál tekintettel kell lenni mind a bűncselekmény eredményére, mind pedig a tettes lelkivilágára. Liszt a következőképpen okoskodott: Mivel az elkövető antiszociális beállítottsága bizonyos büntettes típusoknál nem ítéhető meg teljesen szükséges a határozatlan tartamú jogkövetkezmények bevezetése. Nem fogadja el azonban a pozitivisták ama elméletét, hogy a közveszélyes egyént még a bűncselekmény elkövetése előtt ártalmatlanítani kell, hiszen ez utat nyitna a visszaélések előtt és súlyosan sértené az egyéni szabadságot<sup>xxiii</sup>.

Addig, amíg Liszt csak „büntetésekben gondolkodott”, *Carl Stoss* fontosnak tartotta az intézkedések elismerését is a büntetések mellett. Büntetést csak azokkal az elkövetőkkel szemben van értelme alkalmazni, akik annak pszichés hatását megfelelően érzékelni tudják, tehát befolyásolhatók általa. Több elkövetői csoport van, ahol ez a képesség hiányzik. Ide tartoznak a fiatalkorúak, akik éretlenségük miatt képtelenek felmérni a büntetés szerepét. Hasonló a helyzet a szellemileg rendellenes és alkoholista elkövetők, valamint a visszaesők is. Ezen csoportokkal szembeni fellépés eszközéül ajánlotta Stoss a biztonsági intézkedéseket, amelyeket a közigazgatási jog már régóta ismert. Meg kell azonban jegyezni, hogy a visszaeső bűnözők tekintetében ez a megoldás teljesen újnak számított. Az elmélet újdonságereje abban állt, hogy közigazgatási jogintézményt emelt át a büntetőjogba. Elméletének megfelelően a bíróság nem csak büntetést, hanem intézkedést is elrendelhetne. Ennek előnye elsősorban a jogállami megfontolásokban rejlik, hiszen az elkövető személyes szabadságát nagy fokban korlátozó intézkedéseknél a bírói eljárás garanciális fontosságú<sup>xxiv</sup>.

### ***A közvetítő irányzat hazai képviselői***

Magyarországon nemcsak a jogtudósok többsége<sup>xxv</sup> a közvetítő irányzatot fogadta el: „*a pozitivistá irányzatnál jóval megfontoltabb... bizonyítja ezt, hogy a kultúrállamok törvényhozásai... felvették jogintézményeik közé... a biztonsági rendszabályokat, anélkül, hogy... a büntetéseket elejtették volna. Hazai büntetőjog tudományunk jelenkori képviselői... is nagyrészt ennek az irányzatnak a hívei*”<sup>xxvi</sup>. *Heller Erik*, a fenti sorok írója a következőképpen gondolkodott a büntetés szerepével kapcsolatban: a megtorlás a büntetés természetében rejlik, azonban ez a büntetés alkalmas az ártalmatlanná tétel és a javítás feladatainak betöltésére is. Még a határozatlan tartamú szankció is összeegyeztethető a

megtorlással, hiszen a javító-nevelő hatásánál fogva ellensúlyozza a megtorlás mértékét meghaladó rosszat. A pusztán egyéni megelőzés céljából alkalmazott rendszabály is megtorlásként hat véleménye szerint. Hasonlóan a javító intézetbe utalt fiatalok is megtorlásként értékeli a rá mért joghátrányt annak ellenére, hogy a cél ekkor a javítás és a nevelés. A jogtudós fontosnak tartotta a társadalom védelmének szempontját és ezzel összefüggésben javasolta a már Lisztnél megismert hármas elkövetői kategorizálást. Mélyen elítélte azonban a pozitivisták azon felfogását, hogy a szankciók alkalmazása során bűnösség helyett a veszélyességet veszik alapul<sup>xxvii</sup>.

A közvetítő elmélet egyik legismertebb magyar képviselője *Angyal Pál* volt. Álláspontja szerint a büntetés alapja a megtorlás, amelynek a célgondolat ad új irányt, hiszen a büntetés mellett kialakulnak olyan eszközök, amelyek egy sajátos célt, a megelőzés célját szolgálják. Megkülönböztet javító, gyógyító és biztonsági rendszabályokat. Hangsúlyozta, hogy a szankció kiszabásakor a bűncselekmény mellett más körülményeket is figyelembe kell venni. Ha ezek együttesen arra engednek következtetni, hogy az elkövető antiszociális jellem, büntetés mellett, vagy anélkül védelmi intézkedésnek is helye van. Ezen intézkedés olyan esetekben is helyén való, amikor az antiszociális egyéniség bűncselekmény elkövetése nélkül is bizonyítást nyer<sup>xxviii</sup>. Látható, hogy Angyal megtorló büntetéseket és védelmi intézkedéseket különböztetett meg. A két szankció közé ékelődik be a védelmi büntetés kategóriája, amely a bűncselekményt nemcsak rosszal viszonyozza, de egyben fékezi is az elkövetőt. Ez a kevésbé elfogadható elmélet meglehetősen különbözik Heller felfogásától, hiszen lehetővé tette büntetőjogi szankció kiszabását bűncselekmény elkövetése nélkül, pusztán a veszélyességre alapozva.

*Bernolák Nándor* szerint elérkezett a büntetőjog átalakulásának, egy újkódex megalkotásának az ideje. Ebbe az új kodifikációs munkába nem csak a jogászokat, hanem a társadalomtudósokat és pszichiátereket is be kell vonni. Az új törvénykönyvre már a "büntető" szót sem lehetne használni, hiszen a szankciókat két csoportra kell osztani. A „normális”<sup>xxix</sup> büntetésekkel szemben továbbra is büntetéseket kell alkalmazni. Az elkövetők másik csoportjával szemben azonban háttérbe kell szorítani a bűnösségi elvet és a veszélyességen alapuló biztonsági rendszabályt kell alkalmazni. Itt a társadalom védelme a fő cél, ezért a jogtudós felfogása szerint még néhány alapvető fontosságú szabály is veszít a fontosságából. A klasszikus törvénykönyvekben töretlenül érvényesült az a nézet, hogy az előkészület csak kivételes esetben büntethető. A jogtudós szerint ez az elmélet elvetendő, ha a

tettes egyéniségében rejlő veszélyekkel számolunk, tehát ő az előkészület általános büntethetősége mellett szállt síkra (legalábbis egyes elkövetői csoportok tekintetében)<sup>xxx</sup>. Ez a felfogás véleményem szerint helytelen. A társadalom védelmét megfelelően szolgálja, ha az előkészületet csak a legsúlyosabb bűncselekmények esetén szankcionáljuk, ráadásul az előkészület általános büntethetősége az önkénynek is tág teret adhat.

Külön kell választani a fiatalkorúakat és a korlátozott beszámítási képességű elkövetőket a „normális” büntetésektől. Az egyénesítés rendkívüli fontosságra tesz szert, a bűncselekmény háttérbe szorul az elkövető mellett. Bernolák azonban hangsúlyozza azt is, hogy *„nem szabad feláldozni a jogrendszer alapvető elveiből és intézményeiből semmit, ami a kriminalitás ellen folytatott küzdelemben reális értéket képvisel”<sup>xxxii</sup>.*

*Finkey Ferenc* szintén a közvetítő iskola tanait képviselte. Fontosnak tartotta a személyre szabott szankció alkalmazását, hiszen a közveszélyes elkövetők ellen így tud védekezni a társadalom. E szankciók egyik csoportját alkották a biztonsági rendszabályok. Ez a kategória felöleli az elmebeteg és az alkoholista elkövetők ártalmatlanná tételére és gyógyítására szolgáló intézményeket, valamint a társadalom védelmét szolgáló munkatelepeket, menedékházakat. Úgy vélte, a védekezés korábban is a büntetőjog alapelve volt a megtorlás elve mellett. Az intézkedéseket élesen elválasztotta a büntetésektől, hiszen ezeket nem lehetett a büntetés fogalomrendszerébe besorolni<sup>xxxiii</sup>. *Finkey* elmélete véleményem szerint teljes mértékben elfogadható. Egyetértek azzal a gondolattal is, hogy a védekezés korábban is megjelent „másodlagos” alapelvként, hiszen a büntetések – bár elsődlegesen az elrettentést szolgálták -, természetesen védelmet is nyújtottak .

*Friedmann Ernő*t is ki kell emelni, aki rámutatott arra, hogy nem fogadható el a büntetés fogalmának a biztonsági intézkedésekkel való kitágítása. Ennek oka, hogy e két szankció alapja és célja merőben eltér, de lépéseket kell tenni a közelítésükre. A büntetés célja a jogrendben előidézett káros hatások ellensúlyozása és a megtorlás eszménye. A biztonsági rendszabályok rendeltetése azonban az, hogy az elkövetőt ártalmatlanná tegyék. Fontos fogalom itt a közveszélyesség, ami az intézkedés kiszabásánál játszik szerepet. A megoldást *Friedmann* a határozatlan tartamú ítéletekben látta<sup>xxxiii</sup>.

Elfogadható *Wlassics Gyula* álláspontja is, aki teljes mértékben elítélte azt a felfogást, hogy a bűnösség és a megtorlási elv helyét átvegye a veszélyessége eszméje. Nagyon fontosnak tartotta a társadalom védelmét, de kizárólagos alapelvként nem funkcionálhat. Egyes

bűnelkövető csoportokkal – fiatalokkal, munkakerülőkkel, elmebetegekkel - szemben, megfelelő biztosítékokkal ellátva elképzelhetőnek tartotta a határozatlan idejű intézkedések alkalmazását is<sup>xxxiv</sup>.

#### **4. A magyar büntetőjogi szankciórendszer átalakulása – az intézkedések első törvényi szabályozásai**

Elsőként arra a kérdésre kell választ keresni, hogy a kriminológiai elméletek mennyiben gyakorolnak hatást, egyáltalán hatnak-e a büntetőjogi szabályozásra? *Szabó András* szerint a büntetőjog különösen ki van téve a kívülről jövő befolyásnak. Ez az idegen logika gyakran megtermékenyítő hatással van a büntetőjogra, de csak azután, hogy a jog magához hasonlította ezeket az intézményeket. Erre a befolyásra különösen a kriminológia lehet jó példa, amely a bűnözés jelenségével foglalkozva a büntetőjog által megoldandó problémák sokaságát gyűjtötte össze<sup>xxxv</sup>. *Szabó András* álláspontja véleményem szerint elfogadható. Felmerül azonban a kérdés, hogy a XIX.- XX. század fordulóján érvényesülő kriminológiai irányzatok közül melyik tudott gyökeret verni a magyar jogalkotásban. Amint azt már kifejtettem, a jogtudósok többsége a közvetítő iskola alapelveit fogadta el. Abban is egyetértettek, hogy a Csemegi-kódex az életviszonyok megváltozása folytán modernizációra szorul. A század első évtizedeinek kodifikációs munkálataiban részt vevő jogtudósok – itt elsősorban Balogh Jenő és Finkey Ferenc nevét kell kiemelni – a közvetítő elméletek alapján álltak, így a büntetőjogi szankciórendszerrel kapcsolatos álláspontjuk a törvénytervezetekben is megmutatkozott. Az alábbiakban kifejtésre kerülő új jogszabályok és jogintézmények a közvetítő iskola erős hatását tükrözik. Véleményem szerint a pozitivisták elméletek nem csak a jogirodalom, hanem a jogalkotás terén sem nyertek teret. Úgy vélem, mindezek ellenére a klasszikus iskola hatása továbbra is érvényesült. Hiába kerültek megalkotásra a haladó szellemű törvények, az I. Büntetőnovella kivételével kevés szerepet kaptak a gyakorlatban. A jogalkalmazók többsége a merev, tett büntetőjogi klasszikus iskola nézeteit vallotta, ezért sem a dologház, sem a szigorított dologház jogintézménye nem tudott meghonosodni a bírói gyakorlatban<sup>xxxvi</sup>.

##### ***A Csemegi - kódex I. novellájának fiatalokra vonatkozó rendelkezései***

Az új kriminológiai elméletek hazánkban először az 1908. évi XXXVI. törvényben öltöttek testet, amely a Csemegi-kódex első novellájának tekinthető. A törvény a századelő egyik



aktuális kérdését fogta át: a fiatalkorú bűnelkövetőkkel szemben alkalmazható szankciókat. A századfordulón ugrásszerűen megnőtt a fiatalkori bűnözés aránya<sup>xxxvii</sup>. A büntető novella megalkotását megelőző évekre nézve *Fayer László* egyik munkája<sup>xxxviii</sup> nyújt hasznos adalékokat. A kódex a bíróra bízta, hogy fogházba küldi-e a fiatalkorú elkövetőt, vagy javító intézetbe. A jogalkalmazó az esetek többségében az első változat mellett döntött. További problémaként jelentkezett, hogy a törvény a javító intézetbe utalás felső határát hat hónapban határozza meg. Ez úgy fordulhatott elő, hogy a kódex csupán a hat hónapra kiszabható magánelzárás alternatívájaként ismerte a javító intézetet. Ez az időtartam pedig természetesen kevésnek bizonyult ahhoz, hogy valódi átnevelő hatást lehessen elérni. További hiányosságként róható fel, hogy a századelőre mindössze öt javító intézet<sup>xxxix</sup> jött létre<sup>xl</sup>. Ilyen intézetben kerültek elhelyezésre azok a 12 és 16 év közötti fiatalok, akik „*cselekményök bűnösségének felismerésére szükséges belátással nem bírtak*”<sup>xli</sup>. A fiatalkorúakra nézve a Kihágási Btk.<sup>xlii</sup> is tartalmaz rendelkezéseket. Azokban a városokban, ahol felállítottak javító intézetet, a három napnál hosszabb elzárásra ítélt, legfeljebb 20 éves elkövetők büntetésüket javító intézetben töltik<sup>xliii</sup>. Ugyanezekben a városokban a 16. életévüket be nem töltött csavargók legfeljebb egy évig javító intézetben helyezhetők el<sup>xliv</sup>.

A kor kriminológusai ennek okait kutatva<sup>xlv</sup> rájöttek, hogy a büntetések szigorításánál sokkal hasznosabb a veszélyeztetett fiatalok oltalmazása<sup>xlvi</sup>. Ezek az elképzelések vezettek a gyermekvédelmi törvények megalkotására. Az is nyilvánvalóvá vált, hogy a Csemegi – kódex szabályai tarthatatlanok. A jogtudósok egy része – pl. Angyal Pál és Finkey Ferenc - a teljes revíziót ajánlották, de a jogalkotó végül a novelláris módosítás mellett döntött, amely elméletet Balogh Jenő és Vámbéry Ruzstem is képviselt<sup>xlvii</sup>. Ilyen előzményeket követően született meg az **1908. évi XXXVI. törvény**<sup>xlviii</sup>. A törvény a fiatalkorúakkal szemben a következő intézkedések alkalmazását tette lehetővé:

- a legenyhébb büntetési lehetőség az erkölcsi feddés (dorgálás), ami a mai megrovásnak felel meg. A dorgálás abban állt, hogy a bíróság a tárgyaláson komoly ünnepélyes intemet intézett a fiatalkorúhoz, és figyelmeztette, hogy újabb bűncselekmény esetén szigorú büntetést fog kiszabni. A törvény indoklása rámutatott, hogy a dorgálás mint erkölcsi jellegű büntetés egyáltalán nem példa nélküli a magyar jogtörténetben, sőt, a családi életben is helye volt<sup>xlix</sup>. A Csemegi – kódex sajnálatos módon a materiális büntetésekre koncentrált, az erkölcsi büntetéseknél nem adott teret. Ennek oka, hogy a kódex a klasszikus iskola elméleti alapján állt, és a büntetés

célját javítás helyett a megtorlásban találta meg. Akkor szabhatták ki, ha a fiatalokú csekély jelentőségű bűncselekményt követett el és egyébként megfelelő családi környezetben él. Ez az intézkedés nem alkalmazható, ha a fiatalokú már egy hónapot meghaladó szabadságvesztés büntetéssel büntetve volt, és akkor sem, ha a cselekmény súlyához mérten egy hónapot meghaladó fogház, vagy államfogház büntetés lenne megállapítható<sup>l</sup>.

- A próbára bocsátás veszélyeztetett erkölcsű, de javítható fiatalokúval szemben kerülhetett alkalmazásra, ha csekély súlyú bűncselekményt követett el. Ez a szankció abban állt, hogy a bíróság a fiatalokút ítélet hozatala nélkül megfelelő figyelmeztetés után egy évi próbaidőre szigorú szabályokhoz kötött felügyelet mellett feltételesen szabadlábon hagyja<sup>li</sup>. Ebben az esetben a bíróság a felügyeletet a fiatalokú törvényes képviselőjére, vagy ha ez nem kívánatos, állami gyermekmenhelyre, gyermekvédő egyesületre, vagy más erre alkalmas hivatalra bízta, és ha szükséges, a fiatal megfelelő elhelyezése felől is intézkedett.
- A javító nevelés a törvény leghatékonyabbnak tartott szankciója volt. Olyan fiatalokúval szemben alkalmazhatták, aki környezetében romlásnak van kitéve, vagy erkölcsi züllésnek indult, vagy ha erkölcsi-értelmi fejlődése érdekében a javító nevelés más okból szükséges<sup>lii</sup>. E relatíve határozatlan tartamú intézkedés kiszabására fogházbüntetés letöltése után is lehetőség nyílt<sup>liii</sup>, ha attól a fiatalokú erkölcsi átalakítása várható volt<sup>liv</sup>. A fiatalokat először kísérleti családban helyezték el, ahol lehetővé vált egyéniségük vizsgálata, és foglalkozás kijelölése<sup>lv</sup>. Ezt követően nevelő családban helyezték el őket. Itt legalább egy évet kellett eltölteniük. Ekkor, ha úgy tűnt, az intézkedés elérte a célját, az igazságügy miniszter a fiatalokúak felügyelő hatóságának meghallgatása után két évre szabadon bocsáthatta. Ha a próbaidő sikeresen eltelt, a szabadon bocsátás véglegessé vált, ellenkező esetben azonban a miniszter a javító nevelés folytatását rendelte el. A javítóintézetből a legkésőbb huszonegyedik életévének betöltése után kellett elbocsátani a fiatalokút<sup>lvi</sup>.
- Halállal, fegyházzal, börtönnel, fogházzal büntetendő cselekmény elkövetése esetén a bíróság fogházbüntetést<sup>lvii</sup>, államfogházzal büntetendő cselekmény elkövetése esetén államfogház büntetést<sup>lviii</sup> szabott ki<sup>lix</sup>.

Az intézkedés kiszabásánál figyelembe kellett venni: a fiatalokú egyéniségét, erkölcsi és értelmi fejlettségét, életviszonyait, valamint az eset körülményeit<sup>lx</sup>.

### ***A közveszélyes munkakerülők elleni védekezés eredményei***

A novella azonban nem jelenthetett megoldást a közveszélyes kategóriába sorolt elemekkel szemben. A korszakban éles viták folytak arról, hogyan lehet védekezni ezzel az elkövetői típussal szemben. A kor jogtudósainak abban sikerült egyezsége jutni, hogy kik tartoznak a közveszélyes kategóriába: a csökkent beszámítási képességűek, a visszaesők bizonyos csoportjai, valamint a munkakerülők, csavargók és iszákosok<sup>lxi</sup>. *Bernolák Nándor* szerint a csökkent szellemi értékű büntettek különleges elbánást igényelnek. A bűnösség és a büntetés szerepéről csupán e bűnelkövető csoport egy részénél kell lemondani. Más korlátozott beszámíthatóságú egyének tekintetében a szakértőktől támogatott bíróság belátására bízna a büntetés enyhítését és gyógyító intézkedésekkel való kombinálását. A társadalmi védekezés elve ezekben az esetekben helyettesíti, illetve háttérbe szorítja a bűnösség elvét. A társadalmi védekezés eszköze lehet nevelő intézkedés vagy biztonsági rendszabály. A szociálpathológikus büntettek egy részénél megfelelő szankció lehet a dologház alkalmazása, de a megrögzött elkövetők, s többszörös visszaesők esetén ennél is hatékonyabb védekezési módot kell találni<sup>lxii</sup>.

*Friedmann Ernő* azon a véleményen volt, hogy bizonyos esetekben szükséges a biztonsági, preventív rendszabályok alkalmazása, de az arányosság elvét szem előtt kell tartani, és figyelembe kell venni a fiatalkorúakkal szembeni bánásmód speciális követelményeit is<sup>lxiii</sup>. Hasonlóképpen elfogadható *Angyal Pál* álláspontja, aki a közveszélyes büntettek különböző típusainál más-más szankciók hatásosak: a visszaesőknél hosszabb tartamú fegyházbüntetést javasol, csökkent beszámítási képesség esetén 'gyógytartózat' intézetek felállítását<sup>lxiv</sup>. *Irk Albert* szerint a közveszélyesség olyan tartós állapotot jelent, amely a jogrendet állandóan veszélyezteti. Így közveszélyesnek tekinthető az a személy, akiről feltételezhető a jogrend megsértése<sup>lxv</sup>.

Az elméleti vitákra a törvényhozás az **1913. évi XXXI. törvénnyel**<sup>lxvi</sup> válaszolt, amely a közveszélyes munkakerülőről szól, és létrehozta a dologház intézményét. A közveszélyesség kategóriáját a törvény indoklása az alábbiakban határozta meg: „közveszélyesek azok, akiknek valamely oly tulajdonsága van, hogy annak folytán normális viszonyok közt a legcsekélyebb ingerre is jogsértésre ragadtatják el magukat<sup>lxvii</sup>”. Az alkalmoszerű munkakerülőkkel szembeni fellépést közigazgatási jogkörbe utalta, és csupán nyolc naptól két hónapig tartó

elzárást javasolt a munkás életre szoktatás érdekében. A törvény a következőképpen definiálja ezt a kategóriát: „*az a keresetre utalt munkaképes egyén, aki munkakerülésből csavarog, vagy egyébként munkakerülő életmódot folytat*”<sup>lxviii</sup> Dologházba utalható azonban a közveszélyes munkakerülő, ha

- a tettes magát vagy családját munkakerülő életmódjával romlásnak teszi ki,
- olyan tények merültek fel, amelyekből megállapítható, hogy az elkövető bűncselekmények elkövetéséből tartja fenn magát,
- tiltott szerencsejátékból tartja fenn magát, vagy „*mások szenvedélyét, könnyelműségét, tapasztalatlanságát vagy értelmi gyöngeségét üzletszerűen kihasználja*”, illetve ha „*kéjnővel vagy tiltott kéjelgésből élő nővel tartatja ki magát*”<sup>lxix</sup>,
- a fenti vétségek miatt már büntetve volt, és a büntetés kiállításától számítva két év még nem telt el,
- a bíróság élet, testi épség, szemérem vagy vagyon elleni bűncselekmény elkövetése miatt fegyház-, börtön-, vagy három hónapot meghaladó fogházbüntetésre ítélte, ha a bűncselekmény elkövetése munkakerülő életmódjával van kapcsolatban.

E határozatlan – de egy és öt év közötti - időtartamra elrendelhető szankció háromféleképpen kerülhetett kiszabásra: fogházbüntetés kiszabása helyett, szabadságvesztés - büntetés letöltése után, illetve fogházbüntetés helyett.

Fogházbüntetés kiszabása helyett akkor volt alkalmazható, ha munkára nevelése és rendes életmódhoz szoktatása végett a bíróság szükségesnek tartja azt; a felsorolásban ez az első három esetkör.

Lehetőség nyílt a kiszabására fogházbüntetés nélkül, ha a közveszélyes munkakerülőt már ugyanezen bűncselekmény miatt egyszer elítélték, és a büntetés kiállása óta két év nem telt el. Ebben az esetben a dologházba utalás csupán alternatív szankció: a bíróság dönthet fogházbüntetés kiszabása mellett, ha az eset körülményeiből és a tettes egyéniségéből alaposan lehet arra következtetni, hogy a büntetés kiállása után az elkövető rendes és munkás életmódot fog folytatni<sup>lxx</sup>. Szabadságvesztés – büntetés kiállása után olyan elkövetővel szemben van helye dologházba utalás alkalmazásának, aki élet, testi épség, szemérem vagy vagyon elleni bűncselekményt követett el, ha az munkakerülő életmódjával van kapcsolatban.

A törvény szerint a dologházba utaltakat munkával kell foglalkoztatni, hogy a társadalom hasznos tagjává válhassanak. Minden dologház mellett felügyelő hatóságot állítottak fel.

E szervezet az elítélt feltételes szabadon bocsátását engedélyezte. Erre akkor kerülhetett sor, ha az elítélt már legalább egy évet eltöltött a dologházban, ott jó magaviseletet tanúsított, és alapos reményt nyújt arra, hogy munkás és rendes életmódot fog folytatni. Azt is szabadon kell bocsátani, aki a maximális öt évet már eltöltötte az intézetben. A felügyelő hatóságnak a feltételes szabadon bocsátás tárgyában hozott határozata ellen nem csak az elítélt fellebbezhetett nyolc napon belül, hanem az ügyész és az intézet igazgatója is. Ha az elítéltet feltételes szabadságra bocsátották, köteles volt a felügyelő hatóság által meghatározott helyen tartózkodni, munkás és rendes életmódot folytatni. Ennek tartamát a törvény egy évben határozta meg. Ha az elítélt ez idő alatt munkás és rendes életmódot folytatott, szabadon bocsátás végleges lett. Ellenben, ha iszákos, erkölcstelen, munkakerülő életmódot folytatott, vagy a felügyelő hatóság magatartási szabályait más módon súlyosan megszegte, az elítéltet vissza kellett szállítani az intézetbe. Abban az esetben, ha a feltételesen szabadságra bocsátott élet, testi épség, vagyon, vagy szemérem elleni bűncselekményt követett el és emiatt őt a bíróság legalább három havi fogházbüntetésre ítélte, őt a dologházba is vissza kellett utalni. Más bűncselekmény elkövetése esetén a bíróság az eset összes körülményeinek figyelembe vételével döntött a visszautalásról. Az ismételten dologházba szállított egy és öt év közötti időtartamot töltött el az intézetben; ebben az időtartamba sem a korábbi éveket, sem a feltételes szabadság tartamát nem lehetett beszámítani<sup>lxxi</sup>.

A jogkövetkezmény alkalmazásának nincs helye sem fiatalok, sem nem rendes elmeállapotú<sup>lxxii</sup> elkövetővel szemben<sup>lxxiii</sup>. A törvény végrehajtását külön miniszteri rendeletek szabályozták. A férfiak számára a jászberényi járásbírósági fogházban, a nők számára a kalocsai törvényszéki fogházban rendeztek be dologházat<sup>lxxiv</sup>.

A törvény természetesen nem maradt visszhang nélkül a szakirodalomban sem. Általánosságban elmondható, hogy a tudomány művelői hasznosnak és szükségesnek látták a jogszabályt. Degré *Lajos* a dologház bevezetésében teljesen új és hatásos biztonsági rendszabályt lát, amely azonban nem tér el a büntetőjogi alapelvektől<sup>lxxv</sup>. *Heller Erik* szerint a dologház biztonsági intézkedés jellege leginkább a határozatlan időtartamban jut kifejezésre, hiszen a bíróság anélkül alkalmazhatja ezt a jogkövetkezményt, hogy annak időtartamát a törvényszabta kereteken belül meghatározná<sup>lxxvi</sup>. *Berényi Antal* még azt is igyekezett bizonyítani, hogy a jogintézmény, melyet a megváltozott korszellem hívott életre, nem idegen

a magyar büntetőjogtól, hiszen előzményei közé tartozik a kiutasítás, a foglalkozástól eltiltás és a javítóintézetbe utalás is<sup>lxxvii</sup>. Ez véleményem szerint meglehetősen erőltetett teória: a végleges kiutasítás esetén legalább az ártalmatlanná tétel követelménye teljesítésre kerül, ráadásul az elítélteket itt esetleg nevezhetjük „közveszélyesnek”. De a foglalkozástól eltiltás esetén gyakran nincs szó sem közveszélyességről, sem ártalmatlanná tételről; a nevelés, különösen a munkára szoktatás, nem célja e szankciónak. *Bernolák Nándor* üdvözölte a törvényt, korszerűnek, teljes mértékben megfelelőnek tartotta és reményét fejezte ki, hogy a konzervatív bírói kar gyakran fogja alkalmazni ezt a modern szellemiségű jogszabályt<sup>lxxviii</sup>.

A jogtudós azonban túlzottan optimistának bizonyult. A nők és férfiak számára létrehozott egy-egy dolgház elégséges számúnak bizonyult, hiszen a dolgház nem bizonyult népszerűnek a gyakorlat körében. Míg 1916-ban 102 főt utaltak dolgházba, a világháború után egyre csökkent e szankció elrendelésének száma<sup>lxxix</sup>. A jogalkalmazók nem tudtak a tetтарыos felelősség talajáról elmozdulni; túl szigorú büntetésnek tartották a dolgházat. Ráadásul úgy vélték, ez a jogkövetkezmény alkalmatlan az elkövető átnevelésére<sup>lxxx</sup>.

### ***A megrögzött büntettek elleni fellépés***

Különösen égető feladatként jelentkezett a büntettek egy csoportjával szembeni fellépés, „*akik nagy tömegüknél fogva az államra és a társadalomra különös veszélyt jelentenek és s akikkel szemben a hatályban lévő jogszabályaink elégtelensége következtében ...új jogszabály alkotására van szükség*”, ez a csoport „*a hivatásos, szokásszerű, vagy iparszerű büntettek*”<sup>lxxxi</sup>. Az **1928. évi X. törvény**, a Csemegi – kódex II. novellája vezette be a szigorított dolgház fogalmát, amely a megrögzött büntettekkel szembeni fellépés eszközeként szolgált. A megrögzött büntettes fogalmát a törvény a következőképpen definiálja: „*aki az élet, a szemérem, vagy a vagyon ellen különböző időben és egymástól függetlenül legalább három büntetést követett el és a törvény értelmében halálbüntetés kiszabásának nincs helye, ha a bíróság megállapítja róla, hogy az utolsó és az azt közvetlenül megelőző büntetést öt éven belül követte el és hogy bűncselekményeket üzletszerűen követ el, vagy bűncselekmények elkövetésére állandó hajlamot mutat*”<sup>lxxxii</sup>.

A törvény szerint ezen elkövető típus meghatározásakor figyelemmel kell lenni a tettes jellemére, életmódjára, az elkövetés körülményeire. A szigorított dolgház a már fentebb

tárgyalt dologháztól a rendeltetése különbözteti meg: az állam itt sem mond le a büntettes megjavításáról, de ez már csak másodlagos szempontként jelenik meg az ártalmatlanná tétel mögött<sup>lxxxiii</sup>.

E határozatlan tartamú szankció alsó határa három év volt, felső határról a törvény nem rendelkezett. Három év eltelte után kérhette az elítélt feltételes szabadságra bocsátását az igazságügy miniszertől, a felügyelő hatóság meghallgatását követően döntött. A feltételes szabadság időtartama három év volt. Ha a feltételes szabadságra bocsátott ez idő alatt rendes és munkás életmódot folytatott, a szabadon bocsátás véglegessé vált. Ellenben, ha erkölcstelen, iszákos, vagy munkakerülő életmódot folytat, ha a felügyeleti szabályokat egyéb módon megszegi a bíróság elrendelheti a szigorított dologházba való visszautalását. Abban az esetben, ha a feltételesen szabadságra bocsátott feltételes szabadságának ideje alatt büntettet, vagy vétséget követ el, a bíróság eljárása során azt mérlegeli, hogy a szigorított dologházba utalás feltételei fennállnak-e? Amennyiben a válasz igenlő, úgy e szankció időtartama öt évnél kevesebb nem lehet<sup>lxxxiv</sup>.

A kortársak véleménye megoszlott ezzel a szankcióval kapcsolatban. Egyes álláspontok szerint a szigorított dologház magában hordozta a biztonsági intézkedések és a büntetések jellemzőit. Véleményem szerint helyesen látja *Horváth Tibor*, hogy a szigorított dologház intézménye a pozitivista elméleteken nyugszik, hiszen a bűnözési hajlamra helyezi a fő hangsúlyt, nem az elkövetett cselekményre, tehát itt szó sincs tettarányos büntetésről<sup>lxxxv</sup>.

A gyakorlat csak ritkán alkalmazta ezt a jogkövetkezményt<sup>lxxxvi</sup>, annak ellenére, hogy több jogtudós igen hasznosnak, és a megrögzött büntettekkel szembeni védekezés egyetlen eszközének látta. *Hacker Ervin* szerint „*tudatában kell lennünk annak, hogy a bűntevők ezen kategóriájánál megjavításról a viszonyokkal ismerős és józan ember nem ábrándozhatik; itt csak arról lehet szó, hogy közbiztonságunkat védjük meg velük szemben*”<sup>lxxxvii</sup>.

### ***A beszámíthatatlan elkövetőkkel szemben alkalmazható szankciók***

Amint az tanulmányomban olvasható, a kor jogalkotói nagy figyelmet szenteltek a visszaeső bűnözőkkel, munkakerülőkkel szembeni fellépésre. Ezzel szemben a beszámíthatatlan tettekhez szinte egyáltalán nem fordított figyelmet a törvényhozás annak ellenére, hogy a tudomány művelői már évtizedek óta szorgalmazták azt. Mint azt már leírtam, a kor jogtudósai a beszámíthatatlan elkövetőket a „közveszélyes” büntettes kategóriáján belül fogták fel. Azonban láthattuk azt is, hogy a közveszélyes elkövetőkkel szemben alkalmazható

szankciók e bűnelkövetői csoport vonatkozásában nem kerülhetett alkalmazásra. A kortársak megoldásként gyógytörténetintézet létrehozását javasolták, ahol a gyógyítás mellett a büntetés is szerephez jutott volna. Ki kell emelni, hogy az elmefigyelésre szolgáló intézet azonban létezett – hiszen ellentétben a Btk-val, a Bűnvádi Perrendtartás tartalmazott rendelkezéseket arra az esetre, ha az eljárás közben merül fel a lehetőség, hogy az elkövető kóros elmeállapotú<sup>lxxxviii</sup>.

Európai színvonalúnak számított a kőbányai gyűjtőfogház megfigyelő osztálya, amelyet Moravcsik Ernő, majd Németh Ödön vezetett. Az intézet szakmai tekintetben függetlenül működött, vezetője közvetlenül az igazságügy miniszternek volt alárendelve<sup>lxxxix</sup>.

Egészen 1948-ig a közegészségügyről szóló XIV. tv. „tébolydai ügyről” szóló szegényes rendelkezései adhattak támpontot a jogalkalmazónak. A helyzet a Csemegi-kódex III. novellájának nevezett **1948. évi XLVIII. törvénnyel**<sup>xc</sup> változott meg<sup>xcii</sup>, amely bevezette a beszámíthatatlan<sup>xcii</sup> elmebeteg büntetésekkel szemben a biztonsági őrizet jogintézményét. A novellát csak átmeneti megoldásnak szánták addig, amíg el nem készül az új büntető kódex<sup>xciii</sup>. A biztonsági őrizet felnőtt korú elmebeteg beszámíthatatlan személy által elkövetett bűntett, vagy vétség esetén került kiszabásra. Azonban, ha a tettes először követett el vétséget, kedvező prognózis esetén mellőzhető volt e szankció elrendelése. A novella csupán elmebeteg elkövető esetén teszi lehetővé ezen intézkedés alkalmazását. Mai fogalmaink szerint a beszámíthatatlan, kóros elmeállapotú büntettes fogalma alá tartozhatnak még a gyengeelméjűség különböző fokozataiban<sup>xciv</sup>, szellemi leépülésben, tudatzavarban, illetve személyiségzavarban szenvedő elkövetők<sup>xcv</sup> is. Azt azonban már a vizsgált korszakban is kutatások sora bizonyította, hogy nemcsak az elmebetegekkel szemben van szükség „büntető rendszabályok” alkalmazására. *Hacker Ervin* értekezésében<sup>xcvi</sup> a következőket írja erről a kérdéskörrel: „*taxatív felsorolásuk lehetetlen... élettani öregedési (aggsági) állapotok... abnormálisan élénk érzelmi hullámzásokban szenvedő egyének... alkati ideggyöngék, krónikus alkoholisták, morfinisták és bódító szerek szokványos élvezői... epileptikusok, hisztériások, agybetegségekben és neurózisban szenvedők, koponyasérülések némely esetei*”<sup>xcvii</sup>. Igen sajnálatos, hogy az újabb kutatások eredményeit a törvény nem használta fel.

A törvény a szankció célját az ártalmatlanná tételben, az elkövető gyógyításában, és a közveszélyes állapot megszüntetésében határozta meg. Az intézkedést a bíróság egy évre rendelte el, de a közveszélyes állapot fenn álltaig meg kellett hosszabbítani. Ennek menete a következő volt: az a bíróság, amelyik a biztonsági őrizetbe helyezést elrendelte a tartam



letelte előtt három hónappal az ügyet újra megvizsgálta, és ha azt állapította meg, hogy az őrizetbe helyezett állapota már nem jár újabb büntett, vagy vétség elkövetésének veszélyével, az őrizetet meg kellett szüntetni, ellenkező esetben azonban a bíróság egy évre ismét biztonsági őrizetbe helyezte az elkövetőt. Ezt az eljárást addig kellett ismételni, ameddig a büntettes közveszélyes állapota meg nem szűnt. Ezt az intézkedést e célra rendelt intézetben, illetve letartóztató, vagy elmeógyógyintézetnek erre a célra elkülönített részében kell fogatosítani<sup>xcviii</sup>.

A törvényt Schäfer István több okból bírálta: elsősorban azért, mert a szabályozás nem a gyógyításra, inkább az ártalmatlanná tételre helyezte a hangsúlyt, ráadásul nem kötötte a szankció elrendelését a bűnismétlés veszélyéhez. Schäfer azt is felrótta, hogy elmebetegség színlelésével az elkövetők kibújhatnak a felelősség alól<sup>xcix</sup>.

## **5. Zárszó**

Dolgozatomban megkíséreltem keresztmetszetet adni a büntetőjogi intézkedések történeti fejlődéséről. Bemutattam e jogintézmény gyökereit, a szankciónem kialakulására ható szellemi vonulatokat, és a XX. század első felének törvényhozási eredményeit. A tanulmány summázataként elmondható, hogy a századelső évtizedében ígéretes és európai színvonalú jogalkotási törekvéseknek lehetünk tanúi. Ez a lendület a későbbi években megtörni látszott, ráadásul a jogalkalmazók körében sem arattak osztatlan sikert a határozatlan tartamú elítélést bevezető új jogintézmények. A Csemegi – kódex III. novellája már az adott korban újnak mondható tudományos eredményeket is nélkülözte.

A XX. század első évtizedeinek új jogintézményei a negatívumok ellenére is nagy hatást gyakoroltak a későbbi jogalkotásra és jogalkalmazásra egyaránt.

## **Felhasznált irodalom jegyzéke**

### **I. Könyvek, cikkek, tanulmányok**

- Angyal Pál: A magyar büntetőjog tankönyve, Atheneanum, Bp., 1920.
- Berényi Antal: A közveszélyes bűnözők elleni törvényhozási védelem, Jogtudományi Közlöny, 1913/16.

- Bernolák Nándor: Újabb teendőink a bűncselekmények ellen folytatott küzdelemben, Wessely és Horváth Könyvnyomda, Pécs, 1914.
- Csizmadia Andor – Kovács Tibor – Asztalos László: Magyar állam-, és jogtörténet, Nemzeti Tankönyvkiadó, Bp., 1998.
- Degré Lajos: Szélgjegyzetek az 1913. évi XXXI. törvénycikkhez, Bűnügyi Szemle 1915/1.
- Fayer László: A büntetési rendszerünk reformja, Franklin kiadó, Bp., 1889.
- Fayer László: A magyar büntetőjog kézikönyve I. kötet, Franklin Társulat, Bp. 1905.
- Finkey Ferenc: A magyar büntetőjog tankönyve, Grill Könyvkereskedés, Bp., 1909.
- Finkey Ferenc: A magyar büntetőjog tankönyve, Grill Könyvkereskedés, Bp. 1914.
- Friedmann Ernő: A büntetendő cselekmény és a közveszélyesség, Jogtudományi Közlöny, 1907/48.
- Fiedmann Ernő: A határozatlan tartamú ítéletek, Athaneanum, Bp., 1910.
- Györgyi Kálmán: Büntetések és intézkedések, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó Bp. 1984.
- Hacker Ervin: A visszaeső büntettek kriminalitása és szigorított dologházba való utalásuk, Ludvig István Könyvnyomdája, Miskolc, 1938.
- Hacker Ervin: Pszichiatria és büntetőjog, Ludvig István Könyvnyomdája, Miskolc, 1943.
- Heller Erik: A magyar büntetőjog általános tanai, a Szent István Társulat Rt. Szegedi Fiókja, Szeged 1937.
- Horváth Tibor. A büntetési elméletek fejlődésének vázlata, Akadémiai kiadó, Bp., 1981.
- Horváth Tibor: Büntetés végrehajtási jog I., Bp., 1975.
- Irk Albert: A büntetőjog átalakulása, Gombos Kiadó, Kolozsvár, 1915.
- Katus László: A középkor története, Pannonica – Rubicon, Bp., 2000.
- Kádár Miklós: A büntetőjog általános alapelveiről, Jogtudományi Közlöny, 1948/8.
- Kutrutz Katalin: A visszaesés és a közveszélyesség problémájának történeti megjelenése a magyar büntetőjogban, in: Horváth Tibor – Szük László. Büntetőjogi szakirodalom - gyűjtemény 1. kötet., Tankönyvkiadó, Bp., 1987.

- Lafferton Emese: A magyar pszichiátria történetének vázlata európai kontextusban 1850-1908, Recepció és kreativitás – Nyitott magyar kultúra, zeus.phil-inst.hu (letöltés időpontja: 2009. 10. 06)
- Mezey Barna: A Bridewell – jelenség, Jogtörténeti Szemle, 2003/4.
- Mezey Barna: Ami az első büntetőnovellából kimaradt, Jogtörténeti Szemle, 2008/4.
- Mezey Barna: Realitás és illúzió – az 1843. évi börtönügyi törvényjavaslat vitái, Jogtörténeti Szemle, 1992/4.
- Nagy Ferenc: Büntetőjog általános rész, Korona Kiadó, Szeged, 2004.
- Nagy Ferenc: Intézkedések a büntetőjog szankciórendszerében, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Bp, 1986.
- Németh György: A demokrácia két arca - Periklész és Alkibiadész, Rubicon, 2009/6.
- Schäfer István: Biztonság vagy gyógyítás?, Jogtudományi Közlöny, 1948/6.
- Soós Ildikó: A pozitivista kriminológia hatása a magyar törvényhozásra a XX. század első felében az 1908. évi I. büntető novella tükrében, in: Tanulmányok Horváth Tibor professor emeritus 75. születésnapjára, Büntügyi Tudományi Közlemények, Bíbor Kiadó, Miskolc, 2002.
- Szabó András: A büntett és büntetése, Gondolat Kiadó, Bp., 1979.
- Szalóki Gergely: A Csemegi – kódex fiatakorúakra vonatkozó szankciói, Jogelméleti Szemle, 2006/4., jesz.ajk.elte.hu (letöltés időpontja: 2009. 10. 21.)
- Szvák Gyula: A Romanov-dinasztia, Rubicon, 2000/4.
- Wlassics Gyula: Hazánk és a büntetőjog fejlődése, Jogállam, 1905/4.

## **II. Jogforrások, egyéb:**

- 1978. évi IV. tv.
- 1948. évi XLVIII. tv.
- 1928. évi X. tv.
- 1913. évi XXXI. tv.
- 1908. évi XXXVI. tv.

- 1879. évi XL. tv.
- 1876. évi XIV. tv.
- 1875. évi V. tv
- 27200/1909. IM. rend
- Constitutio Criminalis Carolina
- 1928. évi X. tv. indoklása
- 1913. évi XXXI. tv. indoklása
- 1908. évi XXXVI. tv. indoklása

---

<sup>i</sup> Nagy Ferenc: Intézkedések a büntetőjog szankciórendszerében, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Bp, 1986., 9.o.

<sup>ii</sup> Az intézmény lényege, hogy aki az athéni polgárok által leadott szavazatok közül a legtöbbet kapja, annak tíz évre el kell hagynia a várost. Németh György: A demokrácia két arca - Periklész és Alkibiadész, Rubicon, 2009/6., 63. o.

<sup>iii</sup> Katus László: A középkor története, Pannonica – Rubicon, Bp., 2000., 115-116. o.

<sup>iv</sup> Katus László: i. m., 119. o.

<sup>v</sup> Szvák Gyula: A Romanov-dinasztia, Rubicon, 2000/4., 18. o.

<sup>vi</sup> Csizmadia Andor – Kovács Tibor – Asztalos László: Magyar állam-, és jogtörténet, Nemzeti Tankönyvkiadó, Bp., 1998., 248. o.

<sup>vii</sup> Constitutio Criminalis Carolina, 176. cikk

<sup>viii</sup> Mezey Barna: A Bridewell – jelenség, Jogtörténeti Szemle, 2003/4., 23-25. o.

<sup>ix</sup> Nagy Ferenc: Büntetőjog általános rész, Korona Kiadó, Szeged, 2004., 366. o.

<sup>x</sup> Nagy Ferenc: i. m., 367. o.

<sup>xi</sup> Mezey Barna: Realitás és illúzió – az 1843. évi börtönügyi törvényjavaslat vitái, Jogtörténeti Szemle, 1992/4. , 40. o.

<sup>xii</sup> 1913. évi XXXI. tv. a közveszélyes munkakerülőkről

<sup>xiii</sup> Lafferton Emese: A magyar pszichiátria történetének vázlata európai kontextusban 1850-1908, Recepció és kreativitás – Nyitott magyar kultúra, zeus.phil-inst.hu (letöltés időpontja: 2009. 10. 06)

<sup>xiv</sup> Nagy Ferenc: Intézkedések a büntetőjog szankciórendszerében, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Bp, 1986.,12. o.

---

<sup>xv</sup> 1876. évi XIV. tv. 71. §

<sup>xvi</sup> 1876. évi XIV. tv. 73-76. §

<sup>xvii</sup> A legjelentősebb képviselői: C. Lombroso, R. Garofalo, E. Ferri.

<sup>xviii</sup> Helyesen látta Fayer László ezen felfogás veszélyességét a politikai bűncselekmények tekintetében. E témáról bővebben lásd: Fayer László: Az új irányok, in: Horváth Tibor – Szük László. Büntetőjogi szakirodalom - gyűjtemény 1. kötet., Tankönyvkiadó, Bp., 1987., 98-109. o.

<sup>xi</sup> Soós Ildikó: A pozitivisták kriminológia hatása a magyar törvényhozásra a XX. század első felében az 1908. évi I. büntető novella tükrében, in: Tanulmányok Horváth Tibor professor emeritus 75. születésnapjára, Bűnügyi Tudományi Közlemények, Bíbor Kiadó, Miskolc, 2002. , 156-158. o.

<sup>xx</sup> Horváth Tibor: A büntetési elméletek fejlődésének vázlata, Akadémiai kiadó, Bp., 1981., 86-87. o.

<sup>xxi</sup> A pozitivisták ezen tétele nem marad csupán az elmélet szintjén. A XX. században egészen szélsőséges formában igyekeztek megátolni a hibásnak vélt gének átörökítését. Erről a témáról részletesen lásd: Irk Albert: A büntetett hajlamok átöröklésének orvosi beavatkozás útján történő megakadályozása Észak-Amerikában (castratio, sterilisatio), in: Irk Albert emlékkötet (szerk.: Irk Ferenc) , Magyar Kriminológiai Társaság Bp. 1991.

<sup>xxii</sup> Soós Ildikó: i. m., 159. o.

<sup>xxiii</sup> Horváth Tibor: i. m., 84-85. o.

<sup>xxiv</sup> Nagy Ferenc: Intézkedések a büntetőjog szankciórendszerében, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Bp., 1986., 35-37. o.

<sup>xxv</sup> A legismertebb kivétel talán Fayer László, aki töretlenül kiállt a klasszikus felfogás mellett. Véleménye szerint az intézkedések alapjaiban kérdőjelezi meg a bűnösségi elvet, ráadásul a bíróság közjogi funkciója is elveszítené a jelentőségét. A határozatlan tartamú büntetéseket teljes mértékben elítélte, és hiába ismerte fel, hogy az alkoholizmus kora egyik fő kriminalitási tényezője, az intézkedéseket itt nem tudta elfogadni. A korlátozott beszámítási képességgel kapcsolatban még jogalkotási lépéseket sem tartott szükségesnek. Fayer László: A büntetési rendszerünk reformja, Franklin kiadó, Bp., 1889., 78-87. o. Fayer viszonylagos érzéketlensége kora új bűnözési tendenciái iránt véleményem szerint annak is betudható, hogy „az új tanok” elterjedésekor pályája legvégén járt. A közvetítő iskola érvényre jutása a jogalkotásban csak halála (1906) után következett be. A klasszikus tanokat valló többi jogtudós munkásságáról részletesen lásd: Nagy Ferenc: Intézkedések a büntetőjog szankciórendszerében, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó, Bp, 1986., 53-56. o.

<sup>xxvi</sup> Heller Erik: A magyar büntetőjog általános tanai, a Szent István Társulat Rt. Szegedi Fiókjá, Szeged 1937., 16. o.

<sup>xxvii</sup> Heller Erik: i.m., 18-19.o.

<sup>xxviii</sup> Angyal Pál: A magyar büntetőjog tankönyve, Atheneum, Bp., 1920., 42-49. o.

<sup>xxix</sup> Bernolák ezt a szót a korlátozott beszámítási képesség (csökkent szellemi érték) ellentétéként használja.

<sup>xxx</sup> Bernolák Nándor: Újabb teendőink a bűncselekmények ellen folytatott küzdelemben, Wessely és Horváth Könyvnyomda, Pécs, 1914., 10-15. o.

<sup>xxxi</sup> Bernolák Nándor: i.m., 10-15. o.

<sup>xxxii</sup> Finkey Ferenc: A magyar büntetőjog tankönyve, Grill Könyvkereskedés, Bp. 1914., 56-58. o.

- 
- xxxiii Fiedmann Ernő: A határozatlan tartamú ítéletek, Athaneanum, Bp., 1910., 23. o.
- xxxiv Wlassics Gyula: Hazánk és a büntetőjog fejlődése, Jogállam, 1905/4., 13-34. o.
- xxxv Szabó András: A büntett és büntetése, Gondolat Kiadó, Bp., 1979., 86.o.
- xxxvi Az erre vonatkozó részletes adatokat lásd: 16. o., valamint 18. o.
- xxxvii Míg a 16 éven aluliak részvételi aránya a bűnözésben 1881-ben 1,2 % volt, addig 1904-re arányuk elérte a 16,6 %-ot.
- xxxviii Fayer László: A magyar büntetőjog kézikönyve I. kötet, Franklin –Társulat, Bp. 1905.
- xxxix Javítóintézet jött létre Aszódon, Kassán, Kolozsváron, Rákospalotán és Székesfehérváron.
- xl Fayer László: i.m., 182. o.
- xli 1875. évi V. tv. 84. §.
- xlii 1879.évi XL. tv.
- xliii 1879.évi XL. tv. 19. §.
- xliv 1879.évi XL. tv. 65. §.
- xlv A témára vonatkozóan lásd: Balogh Jenő: Fiatalkorúak és büntetőjog, Athenaeum, Bp., 1909.
- xlvi Ezt a tevékenységet patronage-nak nevezték, feladata az elhagyatott gyermekek támogatása és a már büntetendő cselekményt elkövető fiatalok átalakító nevelése volt. Hornyák Szabolcs: A fiatalkorúak és a büntetőnovella – anno (gondolatok a Csemegi-kódex 1908-as revíziójáról), in: Tanulmányok Földvári József tiszteletére, szerk.: Tóth M. és Herke Cs. PTE-ÁJK., Pécs 2001., 309-310. o.
- xlvii Szalóki Gergely: A Csemegi – kódex fiatalkorúakra vonatkozó szankciói, Jogelméleti Szemle, 2006/4., [jesz.ajk.elte.hu](http://jesz.ajk.elte.hu) (letöltés időpontja: 2009. 10. 21.)
- xlviii 1908. évi XXXVI. törvény a büntetőtörvények és a bűnvádi perrendtartás kiegészítéséről és módosításáról
- xlix 1908. évi XXXVI. tv. indoklása a büntetőtörvények és a bűnvádi perrendtartás kiegészítéséről és módosításáról
- <sup>1</sup> 1908. évi XXXVI. tc. 19. §
- li A XIX. században nyilvánvalóvá váltak a rövidtartamú szabadságvesztés káros hatásai. Ennek a problémának a megoldására két lehetőséget vázoltak a kor jogtudósai: az egyik- az általam is elemzett - elítélés nélküli szabadlábon hagyás (angol - amerikai modell) a másik pedig a kiszabott büntetés végrehajtásának feltételes felfüggesztése (francia - belga modell). Ez utóbbi lehetőséget az 1908. évi XXXVI. tv. szintén tartalmazza, ám mivel ez a megoldás nem intézkedés, így témám szempontjából nem releváns, ezért ebben az írásban nem kerül kifejtésre.
- lii 1908. évi XXXVI. tv. 21-24. §
- liii Ezt a megoldást azonban a jogalkotó nem halmazatként értékelte, hanem a társadalom érdekében szükséges állami intézkedésként. Az 1908. évi XXXVI. tv. indoklása a büntetőtörvények és a bűnvádi perrendtartás kiegészítéséről és módosításáról

---

<sup>liv</sup> 1908. évi XXXVI. tv. 28. §

<sup>lv</sup> 27200/1909. IM. rendelet a javító nevelés végrehajtásáról

<sup>lvi</sup> 1908. évi XXXVI. tc. 24 - 25. §

<sup>lvii</sup> Legrövidebb tartama tizenöt nap, leghosszabb – ha a fiatakorú a cselekmény elkövetésekor a 15. életévét betöltötte, és cselekményére a törvény halál-, vagy fegyházbüntetés kiszabását rendeli – tíz év, egyéb esetben öt év.

<sup>lviii</sup> Legrövidebb tartama egy nap, leghosszabb tartama két év.

<sup>lix</sup> 1908. évi XXXVI. tv. 26. §

<sup>lx</sup> 1908. évi XXXVI. tv. 18. §

<sup>lxi</sup> A kérdéssel a Nemzetközi Büntetőjogi Társaság is foglalkozott a közveszélyesség büntetőjogi értékeléséről szóló naggyűlésén. A gyűlésről és a magyar jogtudósok álláspontjáról részletesen lásd: Kutrutz Katalin: A visszaesés és a közveszélyesség problémájának történeti megjelenése a magyar büntetőjogban, in: Horváth Tibor – Szűk László. Büntetőjogi szakirodalom - gyűjtemény 1. kötet., Tankönyvkiadó, Bp., 1987., 198-200. o.

<sup>lxii</sup> Bernolák Nándor: i.m., 13. o.

<sup>lxiii</sup> Friedmann Ernő: A büntetendő cselekmény és a közveszélyesség, Jogtudományi Közlöny, 1907/48. 414-415. o.

<sup>lxiv</sup> Angyal Pál: A magyar büntetőjog tankönyve, Athaneum, Bp., 1909., 105. o.

<sup>lxv</sup> Irk Albert: A büntetőjog átalakulása, Gombos Kiadó, Kolozsvár, 1915., 10. o.

<sup>lxvi</sup> 1903. évi XXXI. törvény a közveszélyes munkakerülőkről

<sup>lxvii</sup> 1913. évi XXXI. tv. indoklása a közveszélyes munkakerülőkről

<sup>lxviii</sup> 1913. évi XXXI. tv. 1. §

<sup>lxix</sup> E három esetben a bíróság fogházbüntetés helyett utalhatja az elítéltet dologházba, ha szükségesnek tartja munkáséletre nevelése érdekében.

<sup>lxx</sup> 1913. évi XXXI. tv. 2-7. §.

<sup>lxxi</sup> 1913. évi XXXI. tv. 10-16. §.

<sup>lxxii</sup> A nem rendes elmeállapot tágabb fogalom a beszámíthatatlanságot előidéző elmebetegségnél, mert magában foglalja a korlátolt beszámíthatóság eseteit is. Heller Erik i.m., 265. o.

<sup>lxxiii</sup> 1913. évi XXXI. tv.

<sup>lxxiv</sup> Mezey Barna: Ami az első büntetőnovellából kimaradt, Jogtörténeti Szemle, 2008/4., 38. o.

<sup>lxxv</sup> Degré Lajos: Szélgjegyzetek az 1913. évi XXXI. törvénycikkhez, Bűnügyi Szemle 1915/1., 164-177. o.

<sup>lxxvi</sup> Heller Erik: i. m., 265-266. o.

<sup>lxxvii</sup> Berényi Antal: A Közveszélyes bűnözők elleni törvényhozási védelem, Jogtudományi Közlöny, 1913/16., 136. o.

---

<sup>lxxviii</sup> Bernolák Nándor: i.m., 17. o.

<sup>lxxix</sup> 1939-ben összesen négy főt utaltak dologházba.

<sup>lxxx</sup> Mezey Barna: i. m. 38. o.

<sup>lxxxi</sup> 1928. évi X. tv. indoklása a büntető igazságszolgáltatás egyes kérdéseinek szabályozásáról

<sup>lxxxii</sup> 1928.évi X. tv. 36. §.

<sup>lxxxiii</sup> Heller Erik: i. m., 267. o.

<sup>lxxxiv</sup> 1928. évi X. tv. 45-47. §.

<sup>lxxxv</sup> Horváth Tibor: Büntetés végrehajtási jog I., Bp., 1975., 332-333. o.

<sup>lxxxvi</sup> Figyelemre méltó, hogy a bírói gyakorlat leginkább lopás esetén utalta az elkövetőt szigorított dologházba. Annak ellenére, hogy a jogalkotás a legelvetemültebb bűnözők elleni védekezés eszközeül szánta, más súlyos bűncselekmények elkövetése esetén elenyésző e szankció alkalmazásának gyakorisága. Erről a kérdésről és a kapcsolatos statisztikai adatokról részletesen lásd: Hacker Ervin: A visszaeső büntettek kriminalitása és szigorított dologházba való utalásuk, Ludvig István Könyvnyomdája, Miskolc, 1938.

<sup>lxxxvii</sup> Hacker Ervin: i. m., 9. o.

<sup>lxxxviii</sup> Lásd: 1896. évi XXXIII. tv. 246. §

<sup>lxxxix</sup> Finkey Ferenc: A magyar büntetőjog tankönyve, Grill Könyvkereskedés, Bp., 1909., 451. o.

<sup>xc</sup> 1948. évi XLVIII. törvény a büntetőtörvények egyes fogyatékoságainak megszüntetéséről és pótlásáról

<sup>xc<sup>i</sup></sup> Nem hagyható figyelmen kívül a Jogász Szakszervezet tervezete, amely modernebb elveket fogalmazott meg a közveszélyes állapotú elkövetőkkel szembeni fellépéssel kapcsolatban, mint a később elfogadott törvény. Gyógyító őrizet bevezetését tartotta indokoltnak ezen elkövetői csoporttal szemben, ahol a beszámíthatatlan büntettek mellett helyet kaptak volna a csökkent beszámítási képességűek is. A tervezet rendelkezett a feltételes szabadon bocsátás lehetőségéről. A még bűncselekményt el nem követett alkoholisták és kábítószer élvezők esetén kötelező orvosi gyógykezelést vezetett volna be, amelynek nem teljesítése esetén megnyílt volna az út a gyógyító őrizet alkalmazása előtt. Györgyi Kálmán: Büntetések és intézkedések, Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó Bp. 1984. 27-28. o. Véleményem szerint ez utóbbi rendelkezés a pozitívista elméletek hatását mutatja.

<sup>xc<sup>ii</sup></sup> A korlátozott beszámítási képesség fogalmát a törvény nem ismerte, azt csak a Btá. vezette be 1950-ben. A jogirodalom azonban ismerte a fogalmat, hiszen Heller Erik a magyar büntetőjog általános tanai című 1937-ben írott munkájában már használta.

<sup>xc<sup>iii</sup></sup> Kádár Miklós: A büntetőjog általános alapelveiről, Jogtudományi Közlöny, 1948/8. , 337. o.

<sup>xc<sup>iv</sup></sup> Legenyhébb fokozat a debilitás, a középső az imbecillitás, a legsúlyosabb pedig az idiócia. A büntetőjogi intézkedés elrendelés szempontjából leginkább a középső fokozat kerül figyelembe.

<sup>xc<sup>v</sup></sup> 1978. évi IV. tv. 24. § (1)

<sup>xc<sup>vi</sup></sup> Hacker Ervin: Pszichiatria és büntetőjog, Ludvig István Könyvnyomdája, Miskolc, 1943.

<sup>xc<sup>vii</sup></sup> Hacker Ervin: i. m., 5-6. o.



---

<sup>xcviii</sup> 1948. évi XLVIII. tv. 1-5. §.

<sup>xcix</sup> Schäfer István: Biztonság vagy gyógyítás?, Jogtudományi Közlöny, 1948/6., 219-220. o.